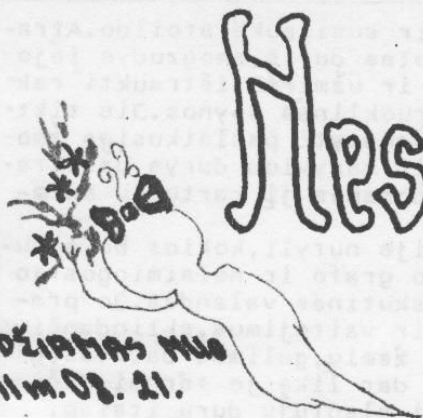

LEIDŽIAMAS MUŠ
1991 m. 08. 21.

Nesvarumo biuklė

DVISPALVIS LAIKRAŠTIS FANTASTAMS

"Netiesa, kad
aš esu tokia
juoda. Aš esu
balta..."

1 pusl.

"Oi, Sere, kad
tu nors trumpai
valandėlei bū-
tum tikras, mur-
kiantis. Katinas

1 pusl.

"Nejtikėtinos
istorijos"-nie-
ko nuostabaus.
Nejaugi?
2 pusl.

Kada pasiro-
do vaiduokliai?

2 pusl.

BALTOJI VIEŠNIA

Netiesa, kad aš esu juoda. Aš esu balta. Balta, kaip prasiskleides vėsnios žiedas, kaip šilto pavasario lietaus nupraustas narcizas. Aš esu balta: balta oda, balti plaukai, baltos akys... Visa balta. Aš esu Baltoji Viešnia. Aš gyvenu baltuose rūmuose, ten, aukštai, kur viešpatauja amžina tamsa. Aš turiu daugybę baltųjų padėjėjų.

Bet žmonės mane vadina juoda ir negailestinga. Aš mėgstu lankyti tuos, kurie mane nelaukia, nors kartais aplankau ir laukiančius. Bet visada, po mano apsilankymo, gyvieji tampa juodais. O aš nusivedu į savo rūmus tuos, kuriems nėra vietos Žemėje. Tuos, kurie savo vietą turi užleisti kitiems. Tačiau visi verkia, norėdami ašaromis susigražinti išėjusius su manimi. Bet jie negrižta. Negrižta ir neverkia. Jiems gera mano rūmuose, tarp baltų baltų gėlių. O aš lankau kitus. Tuos, kuriuos jau aplankė mano padėjėjos ir tuos, kuriuos tik aš viena galiu aplankyti.

Juk aš - Baltoji Viešnia.

Juk aš - MIRTIS!..

SAULĖS VAIKAS

JOVITOS DRAUGAS

-Tėveliai sugrižo!- nušvito Jovitos veidelis ir ji nubėgo atidaryti durų. Žinoma, prieš tai pasiėpusi indelį su pienu.

Iėjusi mama žvilgsniu parodė už durų užsiglaudusį baltą pukuotą katiną.

-Gal tu žinai, Jovituke, kieno jis?

-O kieno jis gali būti, jeigu muš atsekė iš gatvės net iki durų? Kažkoks priklydėlis!- konstatuoja paskui mamą į prieškambarį įėjęs tėtis.

-Juk tai mano Seras! Tai jis mane susirado!- sušuko ji pamačiusi Jovita ir pripuolusi prie kažkada buvusio tik jos svajonėse, o dabar jau tikro tikriausio bičiulio-katino, ėmė jį glostyti, ištraukė iš po šaldytuvo ką tik ten paslėptą dubenėlį su pienu. Ir Seras, dabar jau tikro tikriausias, o ne įsivaizduojamas, ėmė jį lakti.

Tėvai tik pasižiūrėjo vienas į kitą, bet niekas mergaitėi nesakė.

RITA

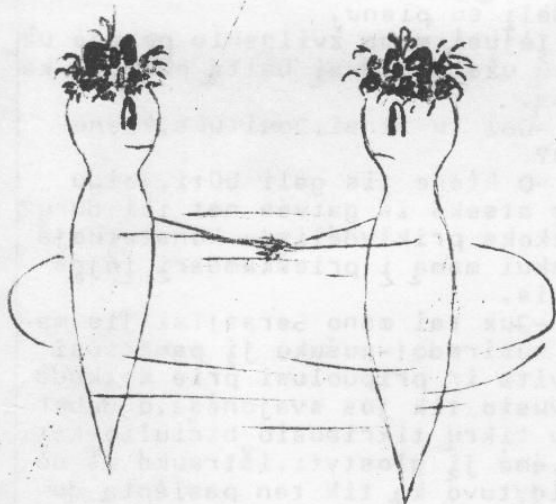
NEĮKĖIŠINOS ISTORIJOS

"Urango Medano" tragedija ivyko ne taip seniai. 1948 metų vasarį anglų ir olandų radijo stotys Malako sąsiauryje sugavo šio laivo pavojaus šauksmą. Podaug kartų pasikartojančių "SOS" pasigirdo: "Žuvo visi karininkai ir kapitomas... Tur būt tik aš vienas gyvas likau...". To liau serija nesuvokiamų taškų ir brūkšnių, o paskui aiškiai suformuluotas: "Aš mirštu". Ir eteris nutilo. Bet paskutinis pranešimas buvo užpelengutas.

Gelbėtojai, pakilę į "Urango Medano" laivo denį, buvo sukrestai: nė vieno gyvo žmogaus. Kapitonas gulėjo ant tiltelio, karininkai - šturmano ir vairo būdelėse, jūreiviai denyje. Negyvas buvo ir laivo šuo. Žmonių veidai buvo iškreipti siaubo grimasos. Bet nė vienos žaizdelės, jokių prievartavimo žymių.

Ir vėl niekas negalėjo paaiškinti šito nesuvokiamo atsitikimo.

Iš "MŪSŲ GAMTA" 1977 Nr. 3

TAI BUVO!..

Tik po dviejų dienų Orkinsas nusprendė pakankamai nubaudęs žmoną ir nuėjo jos išleisti iš kamba-

rio. Tada ir susilaukė atpildo. Atrakinęs slaptas duris, žmogzudys įėjo į kambarį ir užmiršo ištraukti raktą iš spyruoklinės spynos. Jis tikrai spėjo pamatyti paklaikusiąs žmonos akis, ir masyvios durys užsitrenkė, palaidodamos jį kartu su aukomis.

Istorija nutyli, kokios buvo nusikaltėlio grafo ir nelaimingos jo žmonos paskutinės valandos. Jo praėjusius ir vaitojimus, sklindančius lyg iš po žemių, galimas daiktas, girdėjo keli dar likę jo tarnai. Tačiau nežinodami slaptųjų durų įtaiso, jie, mirtinai persigandę, išlakstė.

Pilis atiteko paveldėtojams. Vienas grafo ainis sugalvojo paverstatyti pilį. Pakviestas architektas aptiko slaptas duris ir jas atidarė. Ant grindų gulėjo trys skeletai. Radęs kambarį ir skeletus, prisiminęs prietaringų žmonių pasakojimus apie keistus garsus pilyje naktim, savininkas suprato, kiek naudos jam gali suteikti ši istorija. Anglijos turistiniuose vadovuose atsirado užuomina apie namą su vaiduokliais.

Rodydamas turistams slaptą kambarį, gidas pasakoja:

-Ledi ir džentelmenai, prašome atkreipti dėmesį! Aname kampe gulintis skeletas - grafo Orkinso. Šalia - jo žmonos. O štai čia, su sutraiškytu kiaušu - riteris Tomas Lermantas. Jų vėlės klaidžioja po pilį siaučiant audrai. Tokiomis naktimis riteris Tomas su kalaviju rankoje vaikšto po pilį, tikėdamasis sutikti savo žudiką. Kai jie susiduria, girdėti, kaip susikryžiuoja kalavijai, aidi prakeiksmai, o greta, gražydama rankas, tyliai rauda grafienės šmėkla...

Iš V. MEZENCENO knygos
"Kada pasirodo vaiduokliai"

ISLEIDO:

RITA,

GERDA,

NERINGA IR

SAULĖS VAIKAS